

In *De Wespenfabriek* vond ik het licht heel belangrijk. Het gaf een soort ritme aan de voorstelling: een dag (van zonsopgang tot zonsondergang) duurde zeven minuten en een nacht vijf minuten. Het stuk speelde zich af over zeven dagen. Sommige dagen hadden heel veel tekst, andere veel minder. We zijn er een vijftal repetities lang in geslaagd om ons aan die timing te houden. Acteur Steven van Watermeulen moest dan soms zeven minuten doorbrengen met slechts enkele regels tekst, wat hem tot exploratie van die installatie aanzette. Ik vind het altijd mooi als ik op zo'n manier toch weer wat werkelijkheid in het theater kan binnenbrengen. Ik heb een absolute hekel aan coulissen. Niets in de handen, niets in de zakken, óók als je de meest onwaarschijnlijke technologie de scène opsleept, zoals The Wooster Group doet. Met die rommelige en kwetsbare technologie creëer je in feite eenzelfde soort werkelijkheid als wanneer je boompjes zou planten op de scène. Dat is de kunst van de aanwezigheid. Wanneer je de bocht maakt naar de afwezigheid, is Kinopolis duizend keer interessanter als theaterzaal.

Toen de film opgang maakte, was men in het theater bang voor functieverlies. En dat is

gedeeltelijk ook gebeurd: de functie van entertainment wordt veel beter vervuld door de film. Maar die evolutie heeft de theaterkunst veel scherper geprofileerd, en dat is een goede zaak. De verleiding bestaat natuurlijk altijd om zich te laten leiden door kijkmodellen die vreemd zijn aan het theater, maar meestal komt dat het theater niet ten goede. Heel wat dingen kan men veel verbluffender maken in de film dan in het theater. Het enige voordeel van het theater is dat het écht is. Een vlammetje van twintig centimeter hoog kan de toeschouwers al ongemakkelijk op hun stoel doen schuiven.

Partnerschap en structurele subsidiëring

Dikwijls belt men ons enkele weken voor de première 'met enkele technische vraagjes'. Maar er bestaan geen technische vragen. Elke technische vraag is een inhoudelijke vraag. Wij staan natuurlijk elke dag met onze voeten in de elektronische vuiligheid, waardoor men ons percipieert als technici, maar er bestaan veel betere technici dan wij. Ik heb echt geen boodschap aan een regisseur die eens even komt vertellen wat ik moet doen. Als we meewerken aan een voorstelling, werken

we vanaf de eerste dag mee. We staan bekend als moeilijke mensen, maar we willen mee het uitgangspunt bepalen en uiteindelijk werpt dat ook zijn vruchten af. Het heeft natuurlijk ook te maken met het soort producties waaraan we meewerken. Ik heb bijvoorbeeld nooit meegedraaid in het meer klassieke theater, waar ook de acteurs nog altijd niet geëmancipeerd zijn.

De Filmfabriek bestaat negen jaar, als absoluut 'platte' bvba. We hebben nog nooit winst gemaakt. Bram Smeyers, Kurt d'Haeseleer, Wies Hermans en ik zijn hier voltiids in dienst, waardoor die platte bvba (ik haat dat woord), in feite geëvolueerd is naar een artiestencollectief. We zijn alle vier aandeelhouder van de Filmfabriek; we verdienen alle vier evenveel. We zijn een artistiek collectief van vier verwante zielen die met digitale kunsten bezig zijn. We werken alle vier ongeveer zeventig procent van onze tijd in het theater. Vanaf 2004 willen we in aanmerking komen voor een structurele subsidiëring als digitale theaterkunst. Uiteraard zal dat dan gebeuren onder een nieuwe structuur, aangepast aan dit soort producties. De bvba Filmfabriek kan zich dan uitsluitend concentreren op de filmproducties.

Lava Lounge RO THEATER (2002) FOTO PAN SOK

